

Arrest

nr. 108 593 van 26 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 november 2012 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15^{quater}) en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Albanese partner, die in het bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 17 november 2009 tot 17 november 2014, leggen op 19 oktober 2011 te Gent een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker dient op 9 oktober 2012 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf in functie van zijn partner en dit op grond van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 7 november 2012 de beslissingen tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 29 maart 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht.

De beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 09.10.2012 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door

[...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 10 §1, 5° van de wet van 15.12.1980 betreffende de leeftijd van de geregistreerde partners. De partner van betrokkene heeft de leeftijd van 21 jaar niet bereikt en de relatie bestond niet vóór aankomst van de partner in België. De partner is in België sedert 2000; de wettelijke samenwoningverklaring werd afgesloten op 19.10.2011.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is verder gesteld in de volgende bewoordingen:

“[...] Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

REDEN VAN IDE BESLISSING:

Regelmatig verblijf verstreken sedert 23.10.2011.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op in zoverre het beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, en met name omwille van een gebrek aan belang. Hij stelt dat hij overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beschikt over een geboden bevoegdheid en dat een eventuele vernietiging van deze beslissing verzoeker dan ook geen nut kan opleveren. Hij wijst er immers op dat verzoeker niet betwist dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat hij bij een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan in uitvoering van voormelde wetsbepaling opnieuw een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting voert verzoeker geen verweer wat deze exceptie betreft.

Ambtshalve wijst de Raad er verder op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten*

en de middelen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt tegen de tweede bestreden beslissing. Verzoeker betoogt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de 'gevolgbeslissing' is van de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en dat volgens een algemeen rechtsbeginsel de bijzaak de hoofdzaak volgt. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft aan te tonen dat een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed heeft op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis. In ieder geval dient er daarnaast op te worden gewezen dat, zoals hierna zal blijken, geen gegrond middel wordt weerhouden tegen de eerste bestreden beslissing.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is in zoverre dit is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep wat de eerste bestreden beslissing betreft, met name de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 10, § 1, 4° of 5° van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 4.5 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en van het arrest Chakroun (C-578/08) van het Hof van Justitie van 4 maart 2010 *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Richtlijn 2003/86/EC bepaalt in artikel 4 dat de lidstaten de toegang en het recht van de 'echtelijke partner van de gezinshereniger' moeten toestaan. Dit recht op gezinshereniging is duidelijk erkend door het Hof van Justitie. In een arrest van juni 2006 (HJEU 27 juni 2006, zaak C-540/03 Europees parlement vs Raad van de Europese Unie, punt 60) stelde het dat 'artikel 4 (1) van de richtlijn aan de lidstaten precize, positieve verplichtingen oplegt, met de overeenstemmende duidelijk omschreven individuele rechten, aangezien ze van hen eist dat de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger, in de gevallen die bepaald zijn door de richtlijn, moeten toestaan, zonder dat er hen enige beoordelingsruimte wordt gelaten.

Het arrest Rhimou Chakroun, zaak C-57/08 stelt in zijn punt 43 en 44 het volgende:

Since authorisation of family reunification is the general rule, the faculty provided for in artikel 7 (1) © of the directive must be interpreted strictly. Furthermore, the margin for manoeuvre which the member states are recognised as having must not be used by them in a manner which would undermine the objective of the directive, which is to promote family reunification, and the effectiveness thereof.

In that regard, it follows from recital 2 in the preamble of the directive that measures concerning family reunification should be adopted in conformity with the obligation to protect the family and respect family life enshrined in many instruments of international law. The directive respects the fundamental rights and observes the principles recognised in particular in Article 8 of the ECHR and in the Charter. It follows that the provisions of the Directive, particularly article 7 (1) © thereof must be interpreted in the light of the fundamental rights and more particularly, in the light of the right to respect for family life enshrined in both the ECHR and het Charter. It should be added that, under the first subparagraph of article 6 (1) TEU, the European Union recognises the rights, freedoms and principles set out in the charter, as adapted at Strasbourg on 12 December 2007, which has the same legal value as the treaties.

Derhalve stelt dit arrest:

- *Beperkingen aan het recht van familiehereniging dienen beperkend te worden geïnterpreteerd. Het arrest handelt over artikel 7(1) punt c doch dit geldt eveneens voor de beperking die wordt opgelegd in artikel 4 par. 5 van de richtlijn 2003/86/EC.*

- Als er al beperkingen zijn dienen deze gelezen te worden in het licht van de fundamentele vrijheden in het bijzonder artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Europees Charter.
- Het objectief die de lidstaten dienen na te streven is familiehereniging en de mogelijkheid hiertoe.

Artikel 40 par. 1 4° Vw tweede streepje stelt:

Buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan 21 jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot 18 jaar wanneer, naargelang het geval de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam.

Artikel 40 par. 1 5° Vw stelt:

De vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal 12 maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal 12 maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, ... De in eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

...

Beiden ouder zijn dan 21 jaar

De nieuwe leeftijdsgrens die in de wet werd ingeschreven door de wetswijziging van 8 juli 2011 is ingegeven door de mogelijkheid van de richtlijn 2003/86/EC dd 22 september 2003 waarbij artikel 4 par. 5 stelt: In order to ensure better integration and to prevent forced marriages Member States may require the sponsor and his/her spouse to be of a minimum ages, and at maximum 21 years, before the spouse is able to join him/her.

Derhalve volgt uit het bovenvernoemde arrest dat alle beperkingen of obstakels die door de lidstaten worden ingebouwd om familiehereniging onmogelijk te maken, beperkend dienen te worden geïnterpreteerd.

Zo ook de leeftijdsgrens van 21 jaar zoals vermeld in de Belgische wet in artikel 10 4° en 5° Vw. Artikel 4 par. 5 van de richtlijn stelt dat de Lidstaten een minimumgrens mogen opleggen (may-bepaling) doch enkel en alleen voor:

- *Het voorkomen van gedwongen huwelijken*
- *Het zorgen voor betere integratie van de vreemdeling*

Derhalve dient te beperking van artikel 10 4° en 5° Vw conform artikel 4 par. 5 van de richtlijn 2003/86/EC enkel en alleen gebruikt te worden teneinde het voorkomen van gedwongen huwelijken of voor de integratie van de vreemdeling.

Verzoeker stelt echter vast dat er over deze twee punten (voorkomen gedwongen huwelijken en het zorgen voor integratie) niet wordt gemotiveerd. De bestreden beslissing verwijst echter enkel en alleen naar de leeftijd van 21 jaar en niks meer of minder.

Verzoeker stelt dan ook dat de leeftijdsgrens zoals neergeschreven in artikel 10 4° en 10 5°Vw indruist tegen het objectief van de richtlijn 2003/86/EC. Het klakkeloos gebruiken van de leeftijdsgrens maakt de familiehereniging van verzoeker met mevrouw [S. H.] onmogelijk waardoor de Belgische wet de richtlijn ondermijnt. Verder dient de leeftijdsgrens beperkend te worden geïnterpreteerd. Op het ogenblik van de bestreden beslissing zijnde 7 november 2012 was mevrouw [S. H.] slechts 3 maanden en 28 dagen verwijderd van de leeftijd van 21 jaar. Op het ogenblik dat zij kennis nam van de bestreden beslissing was zij al 24 dagen de leeftijd van 21 jaar gepasseerd.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 stelt dat alle bestuurshandelingen gemotiveerd dienen te worden. Dit betreft een substantiële vormvereiste die de nietigheid meebrengt van de beslissing. De beslissing motiveert niet de toepassing van de leeftijdsgrens in het objectief van de richtlijn zijnde het voorkomen van gedwongen huwelijken of het bevorderen van de integratie. Niettemin voorziet de richtlijn 2003/86/EC dit expliciet indien de lidstaat kiest voor een toepassing van een leeftijd grens. Nergens in de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld waarom er in casu een gevaar dat het huwelijk tussen verzoeker en Mevrouw [S. H.] een gedwongen huwelijk zou zijn of waarom de 21 jaar dient te worden toegepast teneinde de integratie van verzoeker te bevorderen.

De richtlijn stelt paal en perk aan obstakels die de familiehereniging onmogelijk maken. De Belgische wet zijnde artikel 40 4° of 5° Vw mag de richtlijn waarbij familiehereniging een algemene regel is geworden niet ondermijnen en of indruisen tegen de richtlijn. Verzoeker is aldus van oordeel dat het klakkeloos toepassen van de leeftijdsgrens zonder te motiveren in het licht van artikel 4 par. 5 van de richtlijn een voorwaarde is die het objectief van de richtlijn ondermijnd.

Derhalve:

- Schending van artikel 4 par. 5 van de richtlijn 2003/86/EG
- Schending van het arrest C-578/08 dd 4 maart 2010 Rhimou CHAKROUN. Het arrest handelt over het obstakel van artikel 7 van de richtlijn. Verzoeker is van oordeel dat dit op de zelfde wijze dient toegepast te worden op artikel 4 par. 5 van de richtlijn
- Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 gezien er geen motivering is in het licht van artikel 4 par. 5 van de richtlijn 2003/86/EG.

Een beslissing die een hogere rechtsnorm zoals de richtlijn schaadt of indien een nationale wetgeving indruist tegen een Europese Richtlijn dient te worden vernietigd. Bovendien is het niet motiveren of het onvoldoende motiveren een substantiële vormvereiste die de nietigheid meebrengt van de bestreden beslissing.

Het middel is derhalve gegrond.

Er is echter meer. De richtlijn bevat tevens het artikel 17.

Dit artikel stelt: *Member States shall take due account of the nature and solidity of the person 's family relationships and the duration of his residence in de Member State and of the existence of family, cultural an societies with his / her country of origin where they reject an application, withdraw or refuse to renew a residence permit or decide to order the removal of the sponsor or members of his family.*

Conform dit artikel 17 van richtlijn 2003/86/EC, moeten lidstaten bij het onderzoeken van een aanvraag rekening houden met de aard en de betrouwbaarheid van de gezinsrelaties van een persoon, de duur van zijn verblijf in de lidstaat en het bestaan van familierelaties, culturele en sociale banden met zijn land van herkomst. Bijgevolg kan de leeftijdsgrens worden gebruik als een referentie bij het onderzoek van de aanvraag. Maar het mag een lidstaat niet verhinderen om een hereniging te aanvaarden als individuele situatie dat vereist.

Het weze duidelijk dat de minimumleeftijd niet automatisch kan leiden tot afwijzing van een verzoek. Artikel 17 van de bovenvermelde richtlijn is hierin duidelijk. Het anders oordelen ondermijnt opnieuw het objectief van de richtlijn.

De leeftijdsgrens is een referentie bij het onderzoek van de aanvraag.

Verzoeker vindt nergens in de motivatie van de beslissing dat de leeftijdsgrens op een inviduele wijze werd onderzocht. Tevens werd geen rekening gehouden met de aard en de betrouwbaarheid van de gezinsrelatie, de familierelatie van verzoeker met de familie van zijn echtgenote of partner.

Verzoeker wenst echter wel duidelijk te stellen dat hij op 19 oktober 2011 een verklaring tot wettelijke samenwoning heeft afgelegd. Verzoeker vond geen enkele moeite om deze verklaring af te leggen.

Dit wil aldus zeggen dat de Belgische autoriteiten geen probleem hadden met de wettelijke samenwoont van verzoeker met zijn vriendin. De autoriteiten weten heel goed dat het afleggen van een verklaring tot wettelijke samenwoning vroeg of laat een vraag tot hereniging inhoudt. Verzoeker heeft dan ook een tijdlang gereisd tussen Albanië en België (stuk 3 stempels).

Uit de motivatie blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken klakkeloos artikel 10 4° of 10 5° Vw heeft toegepast. Zij heeft enkel en alleen geoordeeld dat de vriendin van verzoeker nog geen 21 jaar is om op deze wijze het recht op gezinshereniging van verzoeker met zijn partner te ontzeggen.

Het klakkeloos toepassen van de leeftijdsgrens is in strijd met artikel 17 richtlijn 2003/86/EC. De dienst vreemdelingenzaken heeft duidelijk dit artikel aan zijn laars gelapt door niet de motiveren naar de individuele situatie van verzoeker.

Derhalve is de beslissing onvoldoende gemotiveerd zoals artikel 17 richtlijn 2003/86/EC het vereist. Derhalve is niet voldaan aan de verplichting conform artikel 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

In casu is de bestreden beslissing van 7 november 2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten en dit de beslissing tevens bijzonder gemotiveerd te worden door artikel 17 richtlijn 2003/86/EC.

Het niet motivering zoals artikel 17 richtlijn 2003/86/ EC het voorziet juncto artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is een schending van een substantiële vormvereiste. Het ontbreken van deze substantiële vormvereiste rechtvaardigt de vernietiging van de bestuurshandeling.

Bovendien is de beslissing onredelijk. De administratie is tot deze onredelijke beslissing genomen omdat ze de bepaling van artikel 17 richtlijn 2003/86/EC niet heeft nageleefd.

Verzoeker en zijn partner vragen zich nu terecht af hoe zij hun verplichtingen in het bijzonder de bepalingen met betrekking tot de wettelijke samenwoning uit het BW kunnen nakomen. Indien de bestreden beslissing gehandhaafd blijft, kunnen verzoeker en zijn partner deze verplichtingen niet nakomen gezien de beslissing duidelijk stelt dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten. [...]"

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers aangegeven dat wordt besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf omdat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet en met name de voorwaarde dat beide partners 21 jaar dienen te zijn. Er wordt toegelicht dat de partner van verzoeker de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt en de relatie ook nog niet bestond voor de aankomst van de partner in het Rijk. Verzoeker geeft aan dat, opdat de motivering van de bestreden beslissing afdoende zou zijn, tevens diende te worden gemotiveerd over de vraag of het vooropstellen van de leeftijdsvoorwaarde van 21 jaar in huidig geval wel vereist is voor het voorkomen van gedwongen huwelijken en het zorgen voor een betere integratie en in het licht van zijn concrete situatie. Hij verwijst hiervoor naar de artikelen 4.5 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG. De Raad verwijst naar de verdere bespreking van het middel, waaruit volgt dat een motivering in deze zin in de bestreden beslissing zich niet opdrong. De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

5° de vreemdeling die door middel van een wettelijk geregistreerd partnerschap verbonden is met een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen, evenals de kinderen van deze partner, die met hen komen samenleven alvorens zij de leeftijd van achttien jaar hebben bereikt en alleenstaand zijn, voor zover hij over het recht van bewaring beschikt en de kinderen te zijnen laste zijn en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben.

De in het eerste lid vermelde partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

[...]

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

De minimumleeftijd van de partners wordt teruggebracht tot achttien jaar, wanneer zij het bewijs leveren dat zij, vóór de aankomst van de vreemdeling die vervoegd wordt in het Rijk, reeds ten minste een jaar samengewoond hebben;”

Op grond van deze bepaling blijkt dat de partner van een verblijfsgerechtigde derdelander wordt toegelaten tot een verblijf in het Rijk indien onder meer is voldaan aan de voorwaarde dat beide partners ouder zijn dan 21 jaar. Deze minimumleeftijd wordt teruggebracht tot 18 jaar wanneer het bewijs wordt geleverd van ten minste een jaar samenwoonst voor de aankomst in het Rijk van de vreemdeling die wordt vervoegd.

Verzoeker betwist in wezen niet dat zijn partner op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet de leeftijd had bereikt van 21 jaar en dat de hierop voorziene uitzondering waarbij de leeftijd wordt teruggebracht op 18 jaar niet van toepassing is in hun situatie. Verzoeker weerlegt aldus niet dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker beroept zich evenwel op artikel 4.5 van de richtlijn 2003/86/EG en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake voormelde richtlijn om te betogen dat de leeftijdsbeperking die is voorzien in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet *“enkel en alleen gebruikt [dient] te worden teneinde het voorkomen van gedwongen huwelijken of voor de integratie van de vreemdeling”*. Hij stelt dat niet in deze zin wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing en dat door enkel te verwijzen naar deze leeftijdsvoorwaarde een gezinshereniging onmogelijk wordt gemaakt en een toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, die niet verenigbaar is met de doelstellingen van de richtlijn.

Artikel 4.1, eerste lid, a) van de richtlijn 2003/86/EG stelt:

“De lidstaten geven uit hoofde van deze richtlijn, en op voorwaarde dat aan de in hoofdstuk IV en artikel 16 gestelde voorwaarden is voldaan, toestemming tot toegang en verblijf aan de volgende gezinsleden:

a) de echtgenoot van de gezinshereniger;

[...]”

Artikel 4.5 van de richtlijn 2003/86/EG bepaalt verder:

“Met het oog op een betere integratie en teneinde gedwongen huwelijken te voorkomen, kunnen de lidstaten eisen dat de gezinshereniger en zijn echtgenote een minimumleeftijd hebben, en ten hoogste de leeftijd van 21 jaar hebben, alvorens de echtgenote zich bij hem kan voegen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die van aard zijn dat hieruit kan volgen dat de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG niet correct zouden zijn omgezet in de Belgische wetgeving, en dit meer specifiek wat artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet betreft. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich rechtstreeks op deze bepalingen van de richtlijn kan beroepen. De Raad merkt in dit verband op dat de Europese wetgever in artikel 4.5 van de richtlijn 2003/86/EG uitdrukkelijk heeft voorzien dat de lidstaten een minimumleeftijd van 21 jaar kunnen vooropstellen alvorens de gezinshereniging wordt toegestaan.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij voorhoudt dat een toepassing wordt gemaakt van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet die niet verenigbaar zou zijn met het met de richtlijn beoogde resultaat. Er dient immers te worden opgemerkt dat het gegeven dat de Europese wetgever oordeelde dat een minimumleeftijd van 21 jaar kan worden vooropgesteld teneinde op een betere integratie en teneinde gedwongen huwelijken te voorkomen, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, nog niet inhoudt dat de Europese wetgever heeft vooropgesteld – en dit volgt evenmin uit de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie – dat in een concrete situatie de minimum leeftijdsvoorwaarde zoals opgenomen in de nationale wetgeving enkel zou gelden indien tevens is aangetoond dat in het concrete geval het vooropstellen van deze voorwaarde vereist is opdat een gedwongen huwelijk wordt voorkomen of met het oog op een betere integratie. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een algemene redengeving die door de Europese wetgever wordt gegeven ter rechtvaardiging van een bepaalde wettelijke norm om te besluiten dat deze duidelijke wettelijke norm waarvan de Europese wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat deze kan worden opgelegd in het kader van de omzetting door de lidstaten van een richtlijn niettemin enkel door de lidstaten in een concreet geval zou kunnen worden toegepast indien hierbij telkens *in concreto* zou worden aangetoond dat het opleggen van deze norm is vereist in het licht van deze algemene redengeving. Er dient te worden aangenomen dat de Europese wetgever heeft verondersteld dat de bedoelde minimum leeftijdsnorm als wettelijke voorwaarde steeds gerechtvaardigd is met het oog op een betere integratie en/of teneinde gedwongen huwelijken te voorkomen.

Verzoeker wijst er verder op algemene wijze en met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie op dat de beperkingen die toegelaten zijn op het recht op gezinshereniging beperkend dienen te worden geïnterpreteerd en in het licht van het doel van het recht op gezinsleven en gezinshereniging dat de lidstaten in de eerste plaats moeten nastreven. Zoals reeds aangegeven, heeft de Europese wetgever evenwel geoordeeld dat de lidstaten een minimum leeftijdsvereiste kunnen stellen zonder afbreuk te doen aan de doelstellingen van de richtlijn. Verzoeker kan dan ook niet in redelijkheid voorhouden dat de toepassing van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet vooropgestelde minimum leeftijdsvoorwaarde strijdig zou zijn met de doelstellingen van de richtlijn 2003/86/EG. De betreffende minimum leeftijdsvoorwaarde betreft ook een duidelijke norm die geen nadere interpretatie behoeft, in tegenstelling tot de in artikel 7.1 van de richtlijn 2003/86/EG bedoelde voorwaarde van stabiele en regelmatige inkomsten en waarvan sprake in het arrest Chakroun van het Hof van Justitie waarnaar verzoeker verwijst. Verzoeker kan evenmin in redelijkheid voorhouden dat een beperkende interpretatie van een wettelijke voorwaarde inhoudt dat in strijd met deze voorwaarde de gezinshereniging reeds wordt toegestaan wanneer (een van) de partners “*bijna 21 jaar*” (is) zijn. Dit zou neerkomen op een afwijking van de norm in plaats van een beperkte interpretatie ervan.

Verzoeker toont evenmin met concrete argumenten aan dat verweerder heeft gehandeld in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie en de interpretatie die het Hof heeft gegeven aan de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG.

Verzoeker beroept zich verder eveneens op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Deze bepaling luidt:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De Raad merkt evenwel op dat de richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Een directe werking

vereist ook dat vaststaat dat de richtlijn duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. Verzoeker blijkt in gebreke om aan te tonen dat aan de vereisten voor een directe werking is voldaan. Er blijkt dan ook niet dat verzoeker zich dienstig kan beroepen op artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan evenmin een schending van de motiveringsplicht in het licht van deze bepaling uit de richtlijn worden aangenomen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij lijkt aan te geven dat hij zich kan beroepen op deze bepaling teneinde te betogen dat in zijn concrete situatie een duidelijke wettelijke voorwaarde voor de gezinshereniging niet langer kan worden gesteld en de gezinshereniging diende te worden toegestaan ondanks het niet voldoen zijn aan alle wettelijke voorwaarden.

In zoverre verzoeker nog verwijst naar artikel 40 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat deze verwijzing niet dienstig is in het kader van huidig beroep, nu deze bepaling betrekking heeft op burgers van de Unie daar waar niet betwist is dat verzoeker, net als zijn partner, de Albanese nationaliteit hebben.

De aangevoerde schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet *juncto* de artikelen 4 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG en de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS